

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: N. V., zastoupeného Mgr. Petrem Pešatem, advokátem se sídlem Přívozská 10, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2007, č. j. OAM-10-471/LE-PA04-PA04-2007, o udělení mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 3. 2008, č. j. 56 Az 197/2007 - 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2007, č. j. OAM-10-471/LE-PA04-PA04-2007. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel v podané kasační stížnosti uplatňuje důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Domnívá se, že okolnosti, které uváděl v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a které jej vedly k opuštění země původu, jsou natolik závažného charakteru, že bylo povinností žalovaného a následně i krajského soudu

se jimi zabývat a posoudit je z hlediska podmínek stanovených pro udělení azylu v § 12 zákona o azylu, případně z hlediska důvodů zvláštního zřetele hodných pro udělení humanitárního azylu dle § 14 téhož zákona. Pokud se jedná o nově v žalobě uváděné důvody pro udělení azylu, a to politickou angažovanost stěžovatele na území Ukrajiny, stěžovatel namítá, že tuto skutečnost v předcházejícím správním řízení neuváděl, neboť netušil, jak moc je důležitá; a nadto ani nebyl v tomto směru žalovaným dotazován.

Vzhledem k okolnosti, že se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být jeho kasační stížnost podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, dostupné též na www.nssoud.cz.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti, v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V projednávané věci však stěžovatel neuvedl výslovně žádný důvod, pro který by jeho kasační stížnost měla být zdejším soudem věcně projednána, tedy žádnou okolnost, pro kterou jím podaná kasační stížnost podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy. Ve vztahu k námitkám, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud předesílá, že žádost stěžovatele o udělení azylu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť žalovaný dospěl k závěru, že stěžovatel ve své žádosti neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit jeho pronásledování v zemi původu z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Pokud takové skutečnosti neuváděl, nemohlo být žalovaným posouzeno splnění podmínek

uvedených v § 12 či § 14 zákona o azylu. Tato otázka již byla v minulosti předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu, který např. ve svém rozhodnutí ze dne 27. 5. 2004, č. j. 7 Azs 124/2004 - 45, publikovaném pod č. 349/2004 Sb. NSS, uvádí, že naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné vylučuje posouzení žádosti o udělení azylu podle ustanovení § 12, případně dle ustanovení § 14 zákona o azylu. Rovněž v rozhodnutí ze dne 10. 2. 2004, č. j. 4 Azs 35/2003 - 71, publikovaném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud konstatuje, že v případě zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné není prováděno dokazování ohledně zjištění existence důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, což dále vylučuje rozhodování podle § 14 zákona o azylu (humanitární azyl) i podle § 13 zákona (sloučení rodiny).

Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud k problémům stěžovatele spočívajícím v telefonických výhrůžkách neznámých osob v souvislosti s jeho předchozím trestním stíháním a úmrtím kamaráda podotýká, že i touto problematikou se již ve své rozhodovací činnosti zabýval, např. v rozhodnutí ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, či v rozhodnutí ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48 (obě publikována na www.nssoud.cz). V posledně uváděném Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„pouze obavy před vyhrožováním ze strany soukromých osob nejsou bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., zejména pokud by v řízení nebyla vyvrácena možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů.“*

V posuzované věci není sporu o tom, že stěžovatel se se svými problémy a žádostí o pomoc na příslušné orgány domovského státu neobrátil a nevyužil tak všech dostupných prostředků, které měl v zemi původu k dispozici. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na své rozhodnutí ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003 - 37, publikované na www.nssoud.cz, dle kterého je nutno za pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu považovat pouze takové ohrožení života či svobody, které je trpěné, podporované či prováděné státní mocí; případně na rozhodnutí ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, publikované na www.nssoud.cz, v němž zdejší soud uvádí: *„Obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu.“*

Pokud se jedná o kasační námitku stěžovatele týkající se nově (až v žalobě) uváděných okolností, konkrétně jeho politické angažovanosti na území Ukrajiny, které stěžovatel netvrdil v předcházejícím řízení, Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany je základním a často jediným důkazním prostředkem, který žadatel o udělení mezinárodní ochrany může žalovanému předložit, jeho vlastní výpověď o okolnostech, které jej vedly k odchodu ze země původu.

Povinnost tvrzení má zásadní význam zvláště v řízení ve věcech mezinárodní ochrany, neboť pouze stěžovatel svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení (správní orgán zjišťuje skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, pokud stěžovatel tyto důvody alespoň tvrdí), a rovněž bez jednoznačného a určitého zpochybnění závěrů správního orgánu v řízení před správním soudem nelze okolnosti týkající se osobního příběhu žadatele o mezinárodní ochranu v zemi původu ze strany soudu dovodit. Nejvyšší správní soud v dané souvislosti poukazuje na ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., dle kterého je krajský soud v řízení o žalobě vázán skutkovým a právním stavem platným ke dni vydání napadeného správního rozhodnutí. Stěžovatel se proto nemůže až v řízení před krajským soudem domáhat posouzení nových skutečností (zde případných dalších důvodů pro udělení azylu), pokud je při dokazování nesdělil žalovanému a ten neměl možnost je ve svém rozhodnutí vyhodnotit (k tomu srovnej rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2003, č. j. 3 Azs 23/2003 - 61, publikované na www.nssoud.cz).

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na veškeré stěžovatelem uplatněné námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s. a dle tohoto ustanovení ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. července 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu